

Genel Yayın Yönetmeni'nden....

merhaba,

Eylül-Ekim 236. sayımız ile yine birlikteyiz.

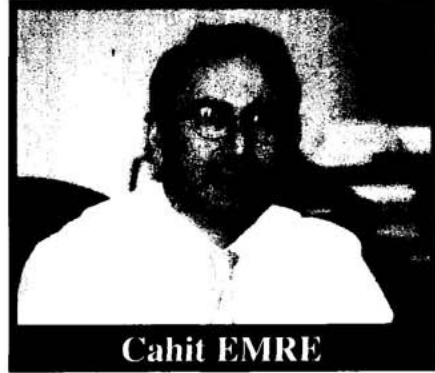
Mevsim sonbahar, yani “*yaprak dökümü*”; ama, bu kadarı da haksızlık değil mi? Bir önceki sayımızda Ece AYHAN’ı yitirışimizi ve o “*kahredici*” duyguyu paylaşmıştık. Bu sayıda iki kaybımızdan daha bahsetmek zorundayız.

İlki, dergimizin birinci sayısından ellisekizinci sayısına kadar yazı işleri müdürlüğümüzü yapan, ağabeyimiz, değerli edebiyatçı **Muzaffer UYGUNER**... Türk edebiyatı ve Mülkiye topluluğu usta bir kalemini daha ölümsüzlüğe uğurladı.

İkinci acı haber, tam bir kor ateş oldu: Siyasal Bilgiler Fakültesi öğretim üyesi, 1961 doğumlu **Doç. Dr. Cahit EMRE**’yi kahpe bir hastalık yüzünden yitirdik

Sınıf arkadaşım, 1983 dönem birincimiz; azmin ve sabrın temsilcisi Cahit, ne yazabilirim ardından, nasıl yazabilirim...

Zamanı mıydı bu genç yaşta çekip gitmenin? Zamanı mıydı, bizi boynu bükük, öksüz bırakmanın? Zamanı mıydı, bunca birikimi ve yönetim bilimi alanında planladığın onca araştırmayı, onca öğrenciyi ve Mülkiye’yi Cahit Hocasız bırakmanın?

Cahit EMRE

Gel de kahretme, gel de isyan etme!
“Ölüm adın kalleş olsun”.

Sevgili dostum, ışığın başta sütunlu salonumuz olmak üzere Fakültemizi aydınlatmaya devam edecek.

Değerli okurlar,

Takibeden sayfalarda, Doç. Dr. Cahit EMRE'nin 15-17 Ekim 1997 tarihinde Brüksel'deki International Seminar on Political and Administrative Corruption'da sunduğu "Cultural Values, Corruption and Public Administrations in Turkey" başlıklı Kongre bildirisinin Bülent DURU tarafından türkçeleştirilmiş formunu büyük bir ilgi ile okuyacaksınız.

Ekim ayının 21'i. O hüzünlü gün. Sevgili Hocamız Prof. Dr. Ahmet Tamer **KIŞLALI**'nin kahpece katledilişinin 3. yıldönümü. **KIŞLALI** Hocamızı anmanın en güzel yolu; Cumhuriyet'in değerlerine sahip çıkmak, onların toplumsal yaşamımızda egemen olmasını sağlamaya çalışmaktan geçmez mi?

KIŞLALI hocamızı, arıyoruz, özleyoruz, anıyoruz.

3 Kasım 2002 erken genel seçim tarihi...

Farkında mısınız (*piyasa fetişizmine düştüğü ve piyasa mekanizmasının herşeyi kendiliğinden çözeceğine bir kere iman edildiği için*) oy pusulasında yer alan siyasi partilerin nerdeyse tümü, kendi başına bırakıldığında piyasanın yeniden üretmeye başlayacağı masalını seçim mitinglerinde anlatmaya devam ediyor.

Oysa bu “konjonktür(!)” de ekonominin ana aksına, her zamankinden daha fazla kamusal müdahale gerekmiyor mu? Üretimin nerdeyse sıfırlandığı ülkemizde hâlâ, faiz, döviz kuru, borsa gibi parametrelerle oynayarak “iktisadiyat” ın idare edilebileceği ve krizden çıkılabileceği sanılıyor; sanılmanın ötesinde iddia ediliyor.

Bir paradigma değişikliği gerekmiyor mu sizce de? Türkiye’de üretim, gelir dağılımını düzeltmek, bölgesel eşitsizlikleri azaltmak gibi konuları konuşmak bile "tabu" haline getirilmedi mi? Özellikle iktisadi açıdan inanılmaz bir ideolojik kuşatma altında değil miyiz? Ve, Türkiye'nin bu duruma gelmesinde en büyük sorumluluk bu ideolojik saldırıyı yapanların olduğu halde, gariptir ki onlar hâlâ bu kavramların konuşulmasını çağdışı bul-

maktalar. Ama unutmayalım ki Türkiye, üretim temelinde başta sanayii ve tarım sektörleri olmak üzere tüm reel sektörü destekleyerek, canlandırarak kriz(ler)den kurtulabilir.

Ulusal stratejik planımızı oluşturmaz, projelerini bir an önce hayata geçirmez; kurulu sanayiyi yeniden üretime başlatmaz ve yenilerini de eklemesek çok ama çok şey kaybedeceğiz. **Haberimiz olsun.**

2002 Kasım-Aralık, 237 nci sayıda buluşmak üzere hoşçakalın, sağlıklı kalın.

Aydınlık bir Türkiye ve dostluk dileklerimle...

Dr. Serdar ŞAHİNKAYA